

Arrest

nr. 119 538 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 november 2012 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 januari 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen {hierna Vreemdelingenwet}, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 16.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers op *“Schending van de materiële motiveringsplicht, vervat in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en in art. 62 van de Wet van 15 december 1980”.*

Verzoekers betogen als volgt:

"Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte; ook art. 62 vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

"L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons que la justifient."

(Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt n° 32.560, R.A.CE, 1989);

Bovendien verplicht de wet van 29 juli 1991 de overheid om bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt;

Deze motivering moet bovendien afdoende zijn; In ieder geval zijn onduidelijke, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

In casu is duidelijk is dat het gaat om een beslissing die onderworpen is aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers zijn van oordeel dat de motivering in casu minstens op onduidelijke of irrelevante gronden is gebaseerd;

Verwerende partij heeft in casu gemotiveerd op een volstrekt stereotiepe en gestandaardiseerde wijze;

Dit alles wordt teruggebracht naar het advies van Dr. GLORIEUX, arts-adviseur in deze zaak, die zich er in één zinnetje vanaf maakt, stellende dat "deze psychiatrische problematiek geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene; het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte";

Uit geen enkel element blijkt dat de gegevens die door verzoekster uitvoerig werden meegedeeld, werden getoetst aan de criteria die gangbaar zijn, en om welke reden precies zij deze test niet wisten te doorstaan;

Immers, er was sprake van suïcideneigingen bij stopzetting van de behandeling; een suïcide stelt een einde aan het leven, een drang daartoe is m.a.w.levensbedreigend, daarvoor moet men geen medicus zijn;

Toch schijnt de controlearts daar anders over te denken, minstens laat hij na te motiveren waarom toenemende suïcideneigingen niet levensbedreigend zouden zijn;

Nu verzoekster al relatief lang in behandeling is, en thans suïcidale neigingen ontwikkelt, kan men stellen dat haar ziekte zich in een vergevorderd stadium bevindt;

Ook daarvan is niets terug te vinden in de beoordeling van de controlearts. behalve dan de loutere vaststelling dat "het geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte";

Kennelijk moet er eerst een zelfmoord plaatsvinden om iet of wat au sérieux te worden genomen;

Uit geen enkele passus van de bestreden beslissing (samengelezen met het advies van de controlearts) blijkt dat men zich ook maar enigszins heeft verdiept in de specifieke problematiek die aan de orde is;

Verzoekster is niet opgeroepen door de adviserende geneesheer van DVZ, en evenmin blijkt uit de beslissing dat er overleg werd gepleegd tussen deze geneesheer en verzoekster eigen behandelende arts;

Zeker nu verzoeksters behandelende arts stelt dat een onbepaalde follow-up nodig is, was meer diepgaande analyse aan de orde geweest;

Verwerende partij verwijst naar EVRM-rechtspraak terzake, waarin wordt gesteld dat de ziekte in in casu imminent moet zijn, i.e. kritiek of levensbedreigend;

Op geen enkele wijze wordt uitgelegd waarom een dreiging tot suïcide niet levensbedreigend is, of een imminent risico kan inhouden;

Daarbij wordt vlotjes opgemerkt dat de overheid de motieven moet geven, maar "niet verder hoeft te motiveren" ... wat de deur open zet naar standaardmotiveringen, pro forma opgesteld, terwijl het echte waarom daarachter niet wordt prijsgegeven;

In een arrest van de RW d.d. 06.07.2012 (nr. 84.293) ligt wat verzoekster betreft quasi eenzelfde probleem voor inzake motivering: men stelt dat het standaard medisch getuigschrift (SMG) kennelijk niet toelaat tot het besluiten van een ziekte in de zin van §1, maar het precieze waarom ontbreekt;

Een stereotiepe formulering is in deze uit den boze;

Er is evenwel meer: in het advies van Dr. GLORIEUX wordt verwezen naar het SMG daterend van 10.01.2011, datum die totaal fout is; het SMG in casu dateert van 30.08.2012";

Verzoekster moet derhalve vaststellen dat (de controlearts van) DVZ slechts met beperkte aandacht het medische stukkenbundel heeft gelezen, dan wel dat er desgevallend een verkeerd stuk (uit een ander dossier?) in ogeschouw werd genomen;

Verwerende partij doet de kwestie af als materiële vergissing, wat op zich wel kan, maar wat dan nog blijkt geeft van bandwerk ter zake;

Dit kan niet met zekerheid worden uitgemaakt, zodat om deze reden alleen al men kan stellen dat de overheid onzorgvuldig is tewerk gegaan;

*Het is derhalve onaanvaardbaar dat DVZ een beslissing heeft geschreven die op dergelijke onjuiste en minstens oppervlakkige analyse is gestoeld;
Minstens op deze grond dient de beslissing van de Staatssecretaris als niet correct gemotiveerd te worden aangemerkt en moet de beslissing worden vernietigd;
Het middel is ernstig;"*

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht – en dus niet de materiële motiveringsplicht zoals verzoekers ten onrechte voorhouden in hun verzoekschrift – zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Dit houdt onder meer in dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals een medisch verslag van een geneesheer waarin wordt gewezen op een risico op zelfmoord bij stopzetting van de behandeling, niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

2.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012.” Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)
§ 5 (...)
§ 6 (...)
§ 7 (...)."

2.4. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing is op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
 - ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit
 - ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling
- doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de derde mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste of tweede mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

2.5. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 16 januari 2013 en stelt vast dat "de ziekte" kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 16 januari 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris aangaande de aandoening van verzoekster. Het advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 14.11.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 10/01/2011 blijkt dat betrokkene lijdt aan een depressieve stoornis. Deze psychiatrische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid van betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten."

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag onder meer een standaard medisch getuigschrift gevoegd hebben dat dateert van 30 augustus 2012. Hierin wordt onder de rubriek "B Diagnose" gesteld dat er sprake is van een depressie. Onder de rubriek "D Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet" wordt gesteld: "Indien de behandeling wordt stopgezet dan leidt dit tot eventuele psychose en tot zelfmoordpoging."

2.8. Kernbetoog van verzoekers is dat er nergens wordt uitgelegd waarom een dreiging tot suicide niet levensbedreigend is.

2.9. Uit het advies van de arts-adviseur van 16 januari 2013 blijkt dat hij erkent dat verzoekster lijdt aan een depressieve stoornis. Blijkens zijn advies is hij van oordeel dat de psychiatrische problematiek geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit en dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte, maar zoals verzoekers terecht opmerken laat hij na te motiveren waarom dit advies zich opdringt ondanks de vermelding in het standaard medisch getuigschrift van 30 augustus 2012 dat indien de behandeling wordt stopgezet een zelfmoordpoging tot de mogelijkheden behoort. Verzoekers kunnen gevolgd worden in hun betoog "er was sprake van suicideneigingen bij stopzetting van de behandeling; een suicide stelt een einde aan het leven, een drang daartoe is m.a.w. levensbedreigend (...)" en konden derhalve de verwachting

koesteren om hieromtrent een motivering terug te vinden in het advies waarop de bestreden beslissing steunt of de bestreden beslissing zelf, quod non. De bestreden beslissing motiveert uitgebreid aangaande artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof dienaangaande en in de nota wordt de relevantie ervan andermaal onderstreept, doch deze motivering en het betrokken verweer zijn niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals gepreciseerd in punt 2.4, zijn ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM en de stelling van de verwerende partij dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergesorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(en) blijkt en hij “bijgevolg” ook van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden uitgesloten, kan niet worden gevolgd (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.633).

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis, ingediend op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA